

[Jytte Andersen]

forslag, vi meget gerne vil støtte, og uden at tage forskud på torsdagens debat vil jeg sige, at vi synes, det er meget vigtigt, også som et supplement til en børneombudsinstitution af en mindre størrelse, at man har et tværministerielt udvalg, som koordinerer indadtil mellem regeringen og ombudet, og som er debat-skabende og sikrer en koordinering af de synspunkter, der kunne komme fra børneorganisationer, som kunne være debatskabende, opsamle viden og sprede viden om børns forhold.

Det er nogle af de ting, jeg ville opfordre til at partierne tog med i overvejelserne i forhold til debatten her på torsdag.

Det er, som det er blevet sagt, en genfremsettelse, og når forslaget har ændret form, hænger det sammen med, at vi ved det første forslag mødte megen kritik af, at der var børneforskning på, at der var rådgivningsinstitutioner på, osv. Det er en kritik, som vi, da vi havde arbejdet det igennem, var enige i, fordi børnerådgivning og familierådgivning skal ligge så tæt ved nærmiljøerne, hvor folk bor og lever, hvor børnene er, som overhovedet muligt. Her så vi altså ikke nogen grund til ud over den markering, der er i bemærkningerne, at sige, at de rådgivningsmuligheder, der er i dag, skal styrkes.

Vi har også taget den forankring, som børneforskningen har behov for, ud af selve forslaget og har antydnet, at der er nogle overvejelser i Undervisningsministeriet. Men jeg vil godt sige – det er til hr. Carsten Andersen – at vi ikke 100 pct. har lagt os fast på, hvor børneforskningen skal være. Det synes jeg vi skulle snakke om i udvalget. Det er alene en antydning af, at der på et tidspunkt – det er snart et par år siden – har været foretaget nogle overvejelser i Undervisningsministeriet, som vi altså henviser til. Vi synes, det er vigtigt at få de overvejelser tilendebragt så hurtigt som muligt og finde et sted, hvor børneforskningen kan være forankret.

Justitsministeren pegede på en skepsis over for en centralinstitution. Jeg har nævnt, at vi ser en centralinstitution ikke som en modsætning til det tværministerielle udvalg. Det kunne være en inspiration til, at der i flere kommuner end i det par kommuner, hvor det sker i øjeblikket, blev igangsat en proces, hvor man oprettede lokale børnekontakter eller lokale børneombud, eller hvad man nu kan drage af erfaringer fra Hirtshals

og fra Ballerup, hvor det fungerer ganske udmærket.

Her ser vi altså ikke nogen modsætning i forhold til en mindre, central enhed, som kan være inspirerende i forhold til en lokal udvikling. Der er altså ikke tale om et enten-eller, men om et både-og.

Når man sidder og lytter til, hvad hr. Helge Adam Møller siger, hvor mange der vil tage hensyn til børns tarv, hvor mange der er enige i, at børn skal have det godt, så undrer det én, at vi får præsenteret den ene undersøgelse efter den anden, hvoraf det faktisk fremgår, at børn ikke har det særlig godt. Med alle de fortalere for børn, der er, som hr. Helge Adam Møller har tiltro til, skulle børn have det ganske vidunderligt. Det har de altså ikke, fordi deres synspunkter ikke kan kanaliseres igennem partier, som andre borgeres synspunkter kan. Børn har ikke nogen, der på deres vegne, og på deres vegne alene, kan tage til orde i forhold til en given lovgivning.

Hvis vi sammenligner med Ligestillingsrådet, er der almindelig, bred enighed om her i Folketinget, at lovgivning, der har med ligestilling at gøre, skal til høring hos Ligestillingsrådet. Her er der altså tale om nogenlunde samme proces, som man kunne forestille sig omkring børneombudet.

Men hr. Helge Adam Møller kom sådan set selv med svaret: til trods for alle disse mange gode folk, spejderorganisationer og pædagoger og forældre naturligvis først og fremmest, bedsteforældre og oldeforældre, så er årsagen til, at børn ikke har det godt i dag, vel, at det ikke afspejler enighed om de prioriteringer, man skal lave, for at børns vilkår forbedres. Den politiske uenighed slår stærkt igennem, og det gør den desværre også vedrørende dette forslag, så jeg tror nok, hr. Helge Adam Møller, at de mange gode kræfter desværre ikke får mulighed for at slå så stærkt igennem, som i hvert fald Socialdemokratiet gerne ville have de skulle slå igennem.

Fru Birthe Rønn Hornbech lægger også megen vægt på, at det lokale arbejde styrkes. Det er vi enige med fru Birthe Rønn Hornbech i, men det er stort set også det eneste, vi er enige med fru Birthe Rønn Hornbech i med hensyn til hendes argumentation.

Hr. Carsten Andersen: rådgivningscentret mangler; det har jeg knyttet en kommentar